



Republika Srbija
VRHOVNI SUD SRBIJE
Kž I 380/05
12.04.2005. godina
Beograd

U IME NARODA

Vrhovni sud Srbije u Beogradu, u veću sastavljenom od sudija: Dragiše Đorđevića, predsednika veća, Slobodana Rašića, Nevenke Važić, dr Gligorija Spasojevića i mr Sretka Jankovića, članova veća, sa savetnikom Natašom Banjac, kao zapisničarem, u krivičnom predmetu protiv optuženog AA, zbog krivičnog dela razbojništva iz člana 168. stav 1. Krivičnog zakona Republike Srbije, odlučujući o žalbama Okružnog javnog tužioca u Novom Pazaru i branioca optuženog, adv.AB, izjavljenim protiv presude Okružnog suda u Novom Pazaru K. 113/04 od 31.1.2005. godine, u sednici veća održanoj, u smislu člana 375. Zakonika o krivičnom postupku, u prisustvu branioca optuženog, dana 12.4.2005.godine, doneo je

P R E S U D U

ODBIJAJU SE, kao neosnovane, žalbe Okružnog javnog tužioca u Novom Pazaru i branioca optuženog AA i presuda Okružnog suda u Novom Pazaru K. 113/04 od 31.1.2005.godine, POTVRĐUJE.

O b r a z l o ž e n j e

Navedenom prvostepenom presudom, optuženi AA oglašen je krivim za krivično delo razbojništvo iz člana 168. stav 1. Krivičnog zakona Republike Srbije (KZ RS) i osuđen na kaznu zatvora u trajanju od 1-jedne godine, u koju mu se ima uračunati vreme provedeno u pritvoru od 22.12.2004.godine do 31.1.2005.godine. Optuženi je obavezan da plati sudu na ime paušala 5.000 dinara i na ime troškova krivičnog postupka 39.500 dinara sve u roku od 15 dana od dana pravnosnažnosti presude pod pretnjom prinudnog izvršenja.

Protiv te presude blagovremeno su izjavili žalbe:

- Okružni javni tužilac u Novom Pazaru, zbog odluke o kazni, sa predlogom da Vrhovni sud Srbije preinači prvostepenu presudu u pogledu odluke o kazni i optuženog AA osudi na kaznu zatvora u dužem vremenskom trajanju i

- branilac optuženog, zbog bitnih povreda odredaba krivičnog postupka, povrede krivičnog zakona, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i odluke o krivičnoj sankciji, sa predlogom da Vrhovni sud Srbije ukine prvostepenu presudu i predmet vrati prvostepenom sudu na ponovni postupak, kao i sa zahtevom da bude obavešten o sednici veća drugostepenog suda radi prisustvovanja istoj.

Republički javni tužilac, u podnesku Ktž. broj 510/05 od 16.3.2005.godine, predložio je da Vrhovni sud Srbije uvaži žalbu Okružnog javnog tužioca u Novom Pazaru i prvostepenu presudu preinači tako što će opt.AA izreći strožiju kaznu, a da odbije žalbu branioca opt.AA, adv.AB, kao neosnovanu.

U sednici veća, održanoj u smislu člana 375. Zakonika o krivičnom postupku (ZKP), u odsutnosti obaveštenog Republičkog javnog tužioca, a u prisustvu branioca optuženog koji je dao objašnjenja za stavove iznete u žalbi, Vrhovni sud je ispitao pobijanu presudu, razmotrio ostale spise predmeta i predlog Republičkog javnog tužioca, iz napred navedenog podneska, pa je nakon ocene žalbenih navoda i predloga, našao da su žalbe javnog tužioca i branioca optuženog neosnovane.

Prvostepena presuda ne sadrži povrede zakona koje drugostepeni sud, u smislu člana 380. ZKP, ispituje po službenoj dužnosti, a shodno tome, ni bitne povrede odredaba postupka iz člana 368. stav 1. tačka 10. i 11. ZKP na koje se ukazuje žalbom branioca optuženog.

Naime, pobijanom presudom nije učinjena bitna povreda odredaba postupka iz člana 368. stav 1. tačka 10. ZKP, jer suprotno žalbenim navodima branioca, radnja prepoznavanja lica u prostorijama SUP u Novom Pazaru, od strane oštećenog BB, izvršena je u svemu u skladu sa odredbama člana 104. stav 1. ZKP, a prema odredbama tog člana, prisustvo branioca ovoj radnji nije obavezno. Stoga, nije bilo smetnji da se zapisnik o prepoznavanju lica od 23.12.2004.godine, koristi u postupku i da se na istom zasniva presuda. Osim toga, oštećeni BB je i na glavnom pretresu bio kategoričan da je optuženi lice koje ga je napalo kritičnom prilikom.

Neprihvatljivi su navodi ove žalbe da pobijana presuda ne sadrži razloge o odlučnim činjenicama, a oni razlozi koji su dati, da su potpuno nejasni i u znatnoj meri protivrečni, pa da je time učinjena bitna povreda odredaba postupka iz člana 368. stav 1. tačka 11. ZKP. Ovo stoga što je prvostepeni sud, u pobijanoj presudi, izneo razloge o svim odlučnim činjenicama, pa i sasvim jasne, logične i uverljive razloge, zbog čega veruje u potpunosti iskazu oštećenog BB, kao i zbog čega ne prihvata iskaze sestre i majke optuženog, svedoka VV i GG – jer su njihovi iskazi u pogledu putovanja optuženog i svedoka VV i prevoznog sredstva, međusobno protivrečni, a i suprotni su iskazu samog optuženog o navedenim činjenicama kao i iskazu oštećenog. Pri tom, netačni su, jer su suprotni sadržini zapisnika o glavnom pretresu od 26.1.2005.godine, navodi žalbe branioca o pogrešno uzetoj na zapisnik izjavi svedoka GG o datumu polaska za Beograd, optuženog i svedoka VV.

Neosnovano se žalbom branioca optuženog prvostepena presuda pobija i zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja.

Navodi žalbe, s tim u vezi, kojima se osporava verodostojnost iskaza oštećenog BB u pogledu prepoznavanja optuženog kao izvršioca dela – da su policajci sugerisali oštećenom da je optuženi izvršilac i da oštećeni objektivno nije mogao zapaziti lik napadača, sasvim su proizvoljni i suprotni iskazu oštećenog iz kojeg proizilazi da je, najpre, on sam policajcima dao detaljan opis izvršioca uz objašnjenje da ga od ranije poznaje iz viđenja i da je mogao dobro uočiti napadača zbog osvetljenja ispred kioska i svetla od televizora u kiosku i s obzirom na okolnosti i trajanje napada, a što je uostalom potvrđeno i činjenicom da je bez dvoumljenja prepoznao optuženog kao napadača, prilikom radnje prepoznavanja lica u SUP-u i u pogledu te činjenice bio kategoričan i na glavnom pretresu.

S obzirom na ovakav iskaz oštećenog i njegovu apsolutnu sigurnost da je optuženi izvršilac dela, nebitno je i nepotrebno neuropsihijatrijsko veštačenje optuženog na okolnost njegovog sećanja na događaje vezane za putovanje u Beograd, pa je suprotna tvrdnja u žalbi branioca, neprihvatljiva.

U pogledu predloga odbrane za izvođenje dokaza koje je odbio, prvostepeni sud je dao jasne, ubedljive i neprotivrečne razloge, koje Vrhovni sud u svemu prihvata i takođe, kao pravilan, zaključak prvostepenog suda da se tim dokazima, koji se gotovo svi odnose na saslušanje ovlašćenih službenih lica SUP Novi Pazar, na okolnosti izvršenja radnje prepoznavanja lica i uvida u autobuske karte od 5.12.2004.godine, kao dokaza da je tog dana, pre kritičnog događaja, optuženi otputovao u Beograd, ne bi utvrdilo činjenično stanje drugačije od onog utvrđenog pobijanom presudom.

Prema tome, prvostepeni sud je pravilnom ocenom odbrane optuženog i izvedenih dokaza bliže označenih u obrazloženju pobijane presude, pravilno i u potpunosti utvrdio sve odlučne činjenice, kako one koje čine objektivna obeležja krivičnog dela u pitanju, tako i činjenice koje se tiču subjektivnog odnosa optuženog prema tom delu. Na tako, pravilno i potpuno utvrđeno činjenično stanje, prvostepeni sud je pravilno primenio krivični zakon kad je radnje optuženog, bliže opisane u izreci presude, pravno kvalifikovao kao krivično delo iz člana 168. stav 1. KZ RS. Razloge, jasne i uverljive koje je, s tim u vezi, izneo prvostepeni sud u pobijanoj presudi, kao pravilne usvaja i Vrhovni sud i stoga, suprotne žalbene navode branioca optuženog kojim se presuda pobija zbog povrede krivičnog zakona u vezi sa stavom žalioaca o pogrešno i nepotpuno utvrđenom činjeničnom stanju, ocenjuje kao neosnovane.

Ispitujući prvostepenu presudu u delu odluke o kazni, Vrhovni sud nalazi da je prvostepeni sud pravilno utvrdio sve okolnosti koje su, u smislu člana 41. Osnovnog krivičnog zakona (OKZ), od značaja pri odmeravanju kazne, kako olakšavajuće tako i otežavajuće i istim dao odgovarajući značaj u pogledu uticaja na visinu kazne. Pri tom, pravilno je prvostepeni sud našao da na strani optuženog postoje i osobito olakšavajuće okolnosti, pored ostalih utvrđenih i u pobijanoj presudi označenih olakšavajućih okolnosti, pa je primenom člana 42. i 43. OKZ, optuženog, za krivično delo u pitanju, pravilno osudio na kaznu zatvora u trajanju od jedne godine koja je, i po oceni ovog suda, ovako odmerena i ublažena do granice opšteg zakonskog minimuma do kojeg se kazna za ovo delo može ublažiti, odgovarajuća stepenu društvene opasnosti i težini izvršenog krivičnog dela, kao i stepenu krivične odgovornosti optuženog i dovoljna za ostvarivanje svrhe kažnjavanja (član 33. OKZ) kako u pogledu individualne tako i generalne prevencije.

Stoga Vrhovni sud nije mogao prihvatiti kao osnovane žalbene navode javnog tužioca o pogrešnoj oceni prvostepenog suda značaja utvrđenih olakšavajućih okolnosti i sledstveno tome, stav ove žalbe da je izrečena kazna neadekvatna okolnostima izvršenja dela i ličnosti optuženog i žalbeni predlog za strože kažnjavanje optuženog. Kako se odluka o kazni žalbom branioca osporava u vezi sa stavom o povredi krivičnog zakona kao posledici pogrešnog utvrđenja da je optuženi izvršilac predmetnog krivičnog dela, koji stav je od strane ovog suda ocenjen kao neosnovan, to je žalba branioca neosnovana i u delu kojim se osporava zakonitost i pravilnost prvostepene presude u pogledu odluke o kazni.

Iz iznetih razloga a na osnovu člana 388. ZKP Vrhovni sud je odlučio kao u izreci ove presude.

Zapisničar, Predsednik veća

Nataša Banjac, s.r. sudija,

Dragiša Đorđević, s.r.

Za tačnost otpavka

sr